

то е могло да ся разбере въ тъмнѣ-тѣ ношь—была кула, оградена съ ягкѣ зидѣ съ стрѣльницы. Отведе ги до стотниковѣ-тѣ стаѣ, па имѣ рѣче да чыкаты тукѣ въ пространна прустѣ, кой-то бѣ освѣтенѣ съ фенерѣ, окаченѣ о тавана. Въ пруста имаше нѣколко слугы и войницы.

Наши-ти пѣтници ся начыкахѣ тукѣ, послѣ ги повыкахѣ при стотника. Влѣзохѣ. Сотникѣ-тѣ лѣжаше на простѣ, нѣ мягкѣ възглавицѣ. Стая-та му бѣ нарядена по войнишкы. На стѣнѣ-тѣ висяхѣ лѣкове, бравды, буздоганы, щитове, оклопници и рызы отъ телѣ, Той пріа пѣтници-ты, безѣ да ся помрѣдне отъ мѣсто-то си, па имѣ даде пергамента и рѣче имѣ милостиво:

— Добро. Идѣте, драгы мои, и отморете ся. Нѣка ви бѣде на помощь Оня, кой-то е на небе-то. Царѣ-тѣ обыча набожны хора. А и самѣ Царѣ-тѣ е твѣрдѣ набоженѣ.

Петрѣ ся поклони. Ясень скрѣзѣнѣ съ зѣбы.

Войници-ти ги изведохѣ изѣ стражѣ-тѣ и оставихѣ ги свободно на пѣтя.

Бѣше вечѣ тъмно. Петрѣ помоли войницы-ты да ги пустятѣ за да прѣношуватѣ подѣ стрѣхѣ-тѣ, а тиѣ имѣ рѣкохѣ, какво законѣ-тѣ не допуща да пріимѣтъ въ стражѣ-тѣ хора, кой-то не сѣ отъ войскѣ-тѣ или въ царскѣ службѣ. Нѣ пакѣ единѣ отъ тѣхѣ ги отпрати до стотинѣ двѣстѣ раскрача на долу и показа имѣ расклоненѣ листнатѣ яворѣ, исподѣ кой-то на мягкѣ мѣховинѣ бѣше сгоднѣ мѣсто за ношуваніе на пѣтници. Тоя сѣщый воиникѣ имѣ рѣче, какво утрѣ ще слѣзе всичка-та стража въ долинѣ-тѣ на сбора, да бѣде на службѣ Божіѣ въ черквѣ, защо-то е Димитровѣ-день.

— Ала сѣ учтиви Грѣци-ти! рѣче Петрѣ, откакѣ си отиде воиникѣ-тѣ.

— То е зло, заблѣжи Ясень. Това ще рѣче, че ны не дѣр-